

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a Mgr. Marcely Uhříčkové ve věci

žalobkyně: **TUSPO CO. s.r.o.**, IČO 08020370
sídlem Kaprova 42/14, Praha

zastoupená advokátkou Mgr. Ing. Martinou Zoubkovou
sídlem Křížkova 479/1, Plzeň

proti

žalovanému: **Krajské ředitelství Hasičského záchranného sboru Středočeského kraje**
sídlem Jana Palacha 1970, Kladno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2023, č. j. HSKL-7859-2/2023-ŘK,

takto:

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni se vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, který jí bude vyplacen ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Krajského soudu v Praze.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného vyrozumění žalovaného o vyřízení stížnosti ze dne 2. 10. 2023, č. j. HSKL-7859-2/2023-ŘK (dále jen „vyrozumění“). Žalobkyně stížností označenou jako „*Stížnost proti postupu správního orgánu, podnět dle § 156 odst. 2 správního řádu, žádost o vyrozumění*“ ze dne 8. 8. 2023 zaevidovanou pod č. j. HSKL-7859-1/2023-ŘK (dále též jen „stížnost“) opakovaně brojila proti postupu ředitele Hasičského záchranného sboru Středočeského kraje, který na základě podnětu žalobkyně ze dne 9. 1. 2022 nezahájil přezkumné řízení z moci úřední ve vztahu ke koordinovanému závaznému stanovisku dotčeného orgánu na úseku požární ochrany a ochrany obyvatelstva, a tento svůj postup řádně nezdůvodnil. Důvodem stížnosti bylo tvrzení žalobkyně, že žalovaný porušil zásadu legitimního očekávání, neboť při rozhodování obdobného případu rozhodl rozdílně. Žalobkyně v žalobě tvrdila, že v přímém důsledku vyrozumění byla dotčena na svých právech tím, že žalovaný nedůvodně nepostupoval podle § 156 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jak mu navrhovala žalobkyně v podané stížnosti.
2. Podle § 175 odst. 1 správního řádu mají dotčené osoby právo obracet se na správní orgány se stížnostmi proti nevhodnému chování úředních osob nebo proti postupu správního orgánu, neposkytuje-li tento zákon jiný prostředek ochrany. Podle odst. 6 tohoto ustanovení, byla-li stížnost shledána důvodnou nebo částečně důvodnou, je správní orgán povinen bezodkladně učinit nezbytná opatření k nápravě. O výsledku šetření a opatřeních přijatých k nápravě se učiní záznam do spisu; stěžovatel bude vyrozuměn jen tehdy, jestliže o to požádal.

3. Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřipustný.
4. Podle § 68 písm. e) s. ř. s. žaloba je nepřipustná také tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno.
5. Podle § 70 písm. a) s. ř. s. ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími.
6. V projednávaném případě se žalobkyně domáhá přezkumu vyrozumění žalovaného o vyřízení stížnosti proti postupu ředitele Hasičského záchranného sboru Středočeského kraje spočívajícímu v nezahájení přezkumného řízení. Soud se proto nejdříve zabýval otázkou, zda lze toto vyrozumění považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s.
7. Dle § 65 odst. 1 s. ř. s. se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.
8. Povahou rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 s. ř. s. se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008-98, v němž uvedl, že: „*formální definiční znaky (správního) rozhodnutí definice ‚rozhodnutí‘ ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. sice sama o sobě neobsahuje, jsou však přítomny jako znaky vymezující nezbytné vlastnosti přezkoumávaného aktu na těch místech dílu prvního části druhé s. ř. s., která se týkají např. časových podmínek podání žaloby (oznámení rozhodnutí jako zásadně písemného formalizovaného aktu) či vlastností, které nutně musí mít, aby obstál v přezkumu (přezkoumatelnost; náležitosti, mj. formální, které vylučují, že by šlo o akt nicotný)*“. Rozšířený senát rozhodnutí definoval jako formalizovaný a standardizovaný akt se zákonem předepsanými náležitostmi umožňujícími rychle a jednoduše rozpoznat původce i adresáta (adresáty) takového aktu, obsah práv a povinností jím upravených i důvody, pro které je do nich zasahováno. Zároveň rozšířený senát vymezil i pojem rozhodnutí dle § 65 odst. 1 s. ř. s. v materiálním slova smyslu, přičemž zdůraznil, že na neformální úkon správního orgánu by bylo možné nahlížet jako na rozhodnutí v materiálním smyslu jen tehdy, pokud by šlo o akt, který by po obsahové stránce měl povahu „rozhodnutí“ ve smyslu definice obsažené v § 65 odst. 1 s. ř. s. a měl mít podle zákona též formu správního rozhodnutí, avšak který by pro procesní pochybení správního orgánu nebyl v takto předepsané formě vydán.
9. V projednávaném případě je nepochybné, že z formálního hlediska vyrozumění žalovaného není rozhodnutím podle § 65 s. ř. s., neboť neobsahuje zákonem stanovené náležitosti rozhodnutí. Vyrozumění má podobu informativního přípisu, přičemž ani neobsahuje strukturu typickou pro rozhodnutí. Dle názoru soudu vyrozumění rovněž nelze považovat ani za rozhodnutí v materiálním smyslu. Přípis o vyřízení stížnosti totiž není úkonem správního orgánu, jímž by se zakládala, měnila, rušila nebo závazně určovala práva nebo povinnosti stěžovatele. Stížnost má povahu dohledového či dozorového prostředku, který se realizuje mimo správní řízení, přičemž výsledkem vyřízení stížnosti není správní rozhodnutí. Stížnost je pouze podnětem pro správní orgán a stěžovatel nemá právní nárok, aby na základě jeho stížnosti byly provedeny určité dozorčí nebo jiné úkony (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 244/2015-26). I komentářová literatura chápe vyrozumění o vyřízení stížnosti podle § 175 odst. 5 jako sdělení informace o tom, jestli byla stížnost důvodná, resp. částečně důvodná, a zda jsou z ní vyvozeny určité

důsledky (opatření k nápravě) nebo nikoli [JEMELKA, L. a kol. *Správní řád. Komentář*. 7. vydání, Praha: C. H. Beck, 2023, s. 47-48]. Tento závěr dále potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu, neboť např. v rozsudku ze dne 14. 3. 2019, č. j. 3 As 269/2017-44, Nejvyšší správní soud uvedl, že: „Lze tedy uzavřít, že krajský soud při posuzování obsahu žaloby nepochybil a z hlediska typologie ji správně vyhodnotil jako žalobu proti správnímu rozhodnutí podle § 65 a násl. SŘS. Za této situace pak není sporné (ani stěžovatelka to již netvrdila), že přípisy o vyřízení stížnosti podle § 175 odst. 5 a 7 SpŘ nejsou správními rozhodnutími podle § 65 odst. 1 SŘS a žaloba proti nim je s ohledem na § 70 písm. a) SŘS nepřijatelná“.

10. Soud se dále zabýval otázkou, zda se proti napadanému vyrozumění o vyřízení stížnosti nelze bránit jiným žalobním typem, a zda by tedy nebylo namíste žalobkyni poučit o nesprávně zvoleném žalobním typu (nález ze dne 14. 8. 2019, sp. zn. II. ÚS 2398/18). Předně soud uvádí, že vyrozumění zjevně není ani osvědčením, a jelikož výsledkem vyřízení stížnosti není vydání rozhodnutí ani osvědčení, nelze se proti němu bránit žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 235/2015-26, body 13 a 14). Obecně též vyřízení stížnosti nemůže zasáhnout do právní sféry stěžovatele, a proto se proti vyřízení stížnosti nemůže úspěšně bránit ani žalobou proti nezákonnému zásahu správního orgánu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 244/2015-26, nebo ze dne 2. 2. 2017, č. j. 7 As 258/2016-26). Soud dále zvážil, zda by žalobkyni v projednávaném případě v souladu se závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019-39, mohla pomoci zásahová žaloba. Dospěl nicméně k závěru, že se v projednávané věci nemůže jednat ani o nezákonný zásah spočívající v nečinnosti správního orgánu (nezahájení přezkumného řízení), neboť v případě přezkumného řízení se jedná o dozorčí prostředek, na který není právní nárok a nechrání subjektivní práva adresátů správního rozhodnutí (viz body 85 a 86 rozsudku č. j. 6 As 108/2019-39). Žalobkyně by se tedy přezkumného řízení nemohla domoci ani zásahovou žalobou.
11. Soud proto dospěl k závěru, že vyrozumění žalovaného ze dne 2. 10. 2023 není rozhodnutím podle § 65 s. ř. s. ve formálním ani v materiálním slova smyslu. Vyrozumění totiž není úkonem, kterým by žalovaný zakládal, měnil, rušil nebo závazně určoval práva nebo povinnosti žalobkyně, nýbrž ji pouze vyrozuměl o vyřízení stížnosti ve smyslu § 175 odst. 5 správního řádu za situace, kdy stížnost neshledal důvodnou. Vyrozumění o vyřízení stížnosti podle § 175 odst. 5 správního řádu je vyloučeno ze soudního přezkumu. Z tohoto důvodu soud podanou žalobu podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 70 písm. a) s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost. Nad rámec nutného odůvodnění soud dodává, že proti nezákonnosti závazného stanoviska lze v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. brojit (za splnění dalších podmínek) v řízení o žalobě proti rozhodnutí vzešlému z řízení, v němž bylo závazné stanovisko užito.
12. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud na základě § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něž nemá právo na náhradu nákladů řízení žádný z účastníků, byla-li žaloba odmítnuta (výrok II).
13. Soud rozhodl o odmítnutí žaloby před prvním jednáním ve věci, a tak má žalobkyně právo na vrácení soudního poplatku za řízení podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“). Soud proto rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč (výrok III), který bude žalobkyni vrácen do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení podle § 10a odst. 1 téhož zákona.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. ledna 2024

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu